

פרשת תזריע

תשובות לחידות:

- 41 בהמות הקריבו בו ביום ואלו הם: 2 לתמיד, 11 מוספי ר"ח, 7 ליום השמיני, 21 קרבנות נחשון.
- לא מצינו בכל התורה חיוב להביא "עגל" דווקא, חוץ עגלים הנזכרים ביום השמיני [הזוכים בתשובת החידות: הרב ש.י. לווינגר. הרב ש. ברוק] [כעבור זמן מה, נגריל בס"ד איזה ספר מעניין, [לא נמצא בדפוס] [להזכיר]

חידת השבוע:

- בגד המוסגר או המוחלט, כמה שיעורו לטמא?
- מצורע מניח תפילין או לא?

ובן יונה או תור לחטאת

רק שני עופות אלו כשרים לקרבן. ויכול להביא בין זכר בין נקיבה. שם הכללי למינים אלו הוא dove. גם pigeons הנמצאים בכל פינה ופינה, הם ממשפחה זו. תור הוא מין בר wild. ובן יונה הוא ביתי domesticated. בן יונה כשר רק כשהוא צעיר, ותור רק כשגדל קצת [משנה חולין].

סדר גידול היונים. מתחילה הזכר בונה קן מעצים וענפים שונים באופן עראי מאד, ויכולים למצוא קן בכל מקום שאפשר להעלות על המחשבה [עניין סוף חולין קן על ראשו של אדם!] ובלבד שיחשוב היום שהוא מקום מנוחה וצנוע בלי הפרעות מבני אדם וחיות. כאשר יזדווג עים בת מינו [וכבר אמרו חז"ל שהם נאמנים לבני זוגם. מה יונה זו משעה שמכרת בן זוגה עוד אינה ממירה

אותו באחר. כך ישראל משעה שהכירו להקב"ה לא המירוהו [באחר] בעוד 10 יום, מטלת ב או ג ביצים, ואחר דגירה [ישיבת האב או האם על הביצים כדי שיתחממו] של שלש שבועות יוצאים האפרוחים, אך הם קטנים מאד, ואין עיניהם נפתחים [עניין ריש ביצה שאסור באכילה] עד עבור כמה ימים, ובכל אותו הזמן הם ניזונים מ"חלב" שמקיא האב או האם. ועדיין האם/אב רובצת עליהם כדי לחממם. כעבור 30 יום כבר נתגדלו עד שיש להם הכח לפרוח החוצה, ולאכול מזון שמוצא [מיני זרעונים וקצת יתושים] רק **אחר** שיצא "בריכה הראשונה" [עניין ב"ב פרק המוכר פירות] כלומר אחר לי יום מעת שנוצרו או 60 יום מעת הזווג, הם מזדווגים שוב, וחוזר חלילה. בסך הכל אפשר להם להטיל 4 או 5 בריכות לשנה. והם מתחילים בעת האביב [עתה!] עד תקופת טבת [בערך]. כשנתגדלו הוולדות והם בני ששה חדשים, הם כבר ראויים להוליד.

היונים כשהם צעירים, טעימים מאד לאכילה, ומצינו שהזמינו את היונים לפני יו"ט כשאומר זה וזה אני נוטל, כדי שיגמר דעתו איזה מהם השמינים, ולא יטריח ביו"ט ולטלטל שלא לצורך. גידול היונים קל מאד, ובייחוד אם בונים איזה מקום מיוחד הנקרא שובך, שיכולים היונים

להטיל ביציהם במנוחת הנפש.. בחדרים הקטנים שמספקים להם. כל בן זוג יש לו חדר מיוחד! ועל כן היה מנהג לבנות שובך בכמה חצירות בזמן המשנה [עניין ב"ב] מכיון שאין שום הוצאה וטורח לטפל בגידול היונים, א"כ אין לראותם כקניין גמור של הבעלים. [כלומר מי שנמצא היונה בשובכו או בעלייתו=גגו] ואסורים בגזל רק מפני דרכי שלום.

לאחרונה ראיתי איך כמה אנשים "מהדרין" למצוא קן ולשלוח האם. וסוברים שיש בזה מצווה. אך הדבר פשוט שלא רק שאין מקיימין מצווה, אלא עוברים על צעב"ח ש"א דהיא דאורייתא. כי מיד שרואה האם שמישהוא טלטל את קנה, שוב אינה חוזרת, ונוטשת את קנה לעולם [אף אם תחזיר הביצים] ועניין שילוח הקן היא שאים אתה רוצה לאכול או להשתמש בהקן, אל תקח את כולו, בלי שיור שריד ופליט, רק תשייר את האם. ותקח האפרוחים או הביצים. גם הדבר מובן מאילו שאין זו מצווה שקורין **חוקית**, רק מצווה "מוסרית" כלומר שאנחנו "מבינים" הטעם. ומרגישים שיש כאן איזה "מדה אכזריות". ויש שטועים בפירוש הגמרא מגילה... לפי שאינם אלא גזירות... וכאילו נאמר כאן שאין הטעם משום מדת אכזריות. רק גזירת המלך. אבל זו שיבוש, דא"כ איך לומדים צעב"ח דאורייתא, מחמור רובץ תחת משאו, נימא שאינו אלא גזירה! והרי מצינו שנענש רבי שלא חס על עגל העומד לישחט [כלומר שלא הראה **שום** מדת רחמים עליה--אף דפשיטא דלכך נוצר, היה לו להראות איזה הרגשה של רחמים כלפיה]

וע"כ פשט בגמרא שם, היא שהיה כת של מינים בזמן התנאים, שרצו להראות **שכל מצוות התורה** הם לוגיים ושכללים, ואפשר להסביר הכול, עד שמה שאין מבינים, איננו חייבים לעשות [דוגמה אריסטו וחסיריו] וכדי **להוציא מליבם של אלו** ולהתריע עליהם, ולהרחיקנו מכת ההיא, אסרו לומר בנוסח התפילה, מה שנהגו **הם לומר** כדי שלא נשתייך ונזדהה אליהם כלל.

בדרך כלל מביאים שני תורים או שני בני יונה וזה נקרא "קן" [חוץ מקרבן נדבה שאפשר להביא אחד] יולדת עשירה מביאה רק עוף אחד לחטאת והיא קריבה ראשונה, וכבש לעולה. ענייה מביאה קן, אחד לעולה ואחד לחטאת. זב, זבה, עולה ויורד [עניין סוף ויקרא] וכן מצורע עני, כולם מביאים קן האמור.

מדברים ארמית!

- **מטול** דמסאב הוא because הוא טמא
- **אמטול** להכי, בעל חוב גובה [פסחים 32] למד חסר, ונבלע במלת "להכי"

